

Hullámok...

Almási Tivadar

Szórjad hullámaimba
fáradt szirmaidat,
sodródjanak tova
a dühödtt idővel,
melyet vad erővel borzolt fel
a belé omlott élet...
Pihegd arcomba
szavaid hulló szirmait
melyek ma nekem fénylenek
holnap másnak,
de jó így,
mert én tovább megyek,
s velem, árvája maradnál
e lélek világnak
ahova csak csillagok
s emlékek hullottak...

Parabolát írt le
egy örvénylő üstökös,
útjában idegen
bolygókkal játszott
színes, óriás napokat látott
fényéveket
pillanattá sziporkázott,
sodorta, sodorta a végzet
vagy valami fennebb hatalom
hit, eszmény látomás...
Hullámaimban
távoli fények törnek meg
s már szétszórtam
millió fényévet,
egyszer az időmből kiszakadt
egy lazult üstökös,
hogy soha ne térjen meg...
De visszajött
örök, csalhatatlan

*részegje a hullámszásnak:
völgyében
szirmot, magvat óvó csend van,
ormán
mindenséget tépő viharok...*

*Játssz a hullámokkal
fényed lebegjen felettük
szirmaid hulljanak bele
most csend van,
hullámvölgy:
itt vagyok veled...*

